

خلاصه

مقدمه: شکستگی سوپراکوندیل هومروس یکی از شایع ترین شکستگی های آرنج در اطفال می باشد. این شکستگی ها حدود ۱۶٪ شکستگی های اطفال را به خود اختصاص می دهند. حفظ پایداری قطعات جا انداخته شده در دو سمت لترال و مدیال از اهمیت بالایی برخوردار است. هدف از این مطالعه مقایسه دو روش بین گذاری متقاطع لترال با لترال و مدیال است.

روش کار: در یک مطالعه توصیفی تحلیلی کودکان دارای شکستگی سوپرا کوندیل هومروس بررسی شدند. ۱۴۰ کودک در دو گروه همسان از نظر سن، جنس و تیپ شکستگی که با یکی از دو روش درمان شده بودند بررسی شدند. عوارض و نتایج نهایی درمان بین دو روش مورد بررسی قرار گرفته است.

نتایج: ۷۰ کودک شامل ۵۵/۷٪ دختر و ۴۴/۳٪ پسر با مانگین سنی ۵/۰۴ سال با روش بین گذاری متقاطع لترال با ۷۰ کودک شامل ۵۴/۳٪ دختر و ۴۵/۷٪ پسر با میانگین سنی ۵/۳ سال با روش بین گذاری متقاطع مدیال مورد مقایسه قرار گرفتند. آسیب عصب اولنار در روش متقاطع مدیال و لترال ۴/۳٪ بوده است و در روش متقاطع لترال در هیچ موردی وجود نداشته است. نیاز به جراحی مجدد و از دست رفتن پایداری به ترتیب ۲/۹٪ و ۱/۴٪ بوده است که بین دو روش تفاوت آماری وجود نداشته است. عفونت محل تعبیه بین ها ۴/۳٪ و ۱۲/۹٪ بوده است که تفاوتی مشاهده نشد. در روش بین گذاری متقاطع لترال کوبیتوس و اروس در ۲/۹٪ وجود داشته است و در روش مدیال در یک مورد (۱/۴٪) دیده شد.

نتیجه گیری: هر دو روش بین گذاری متقاطع لترال و لترال همراه با مدیال در ایجاد پایداری و حفظ جا اندازی مناسب هستند ولی احتمال آسیب عصب اولنار دو روش متقاطع لترال از بین می رود و اطمینان بیشتری از این نظر وجود دارد.

کلمات کلیدی: شکستگی سوپراکوندیل هومروس ، بین گذاری پرکوتانوس، جا اندازی بسته